

har bemærket, at gjøre den Indrømmelse, at Conseqventen i min Tankegang vilde føre til, at enhver ny Pension burde være Gjenstand for Indstilling; men jeg troer, at disse Conseqventer kunne forsvares paa den Maade, at naar Rigsdagen eengang har stillet en bestemt Sum til Regjeringens Disposition, maa man have den Tillid til Ministeriet, at naar det holder sig indenfor disse Grændser, er der ikke stæet Noget, hvorover man kan klage. Jeg forudsætter ogsaa, at de Tilfælde, hvor det vil faae nogen Betydning, ville være meget faa og staae i Forbindelse med Afstedigelser i større Omfang, og hvor jeg mener, at det er heldigt, at Rigsdagen har en stærk controllerende Myndighed, som den ikke bør give fra sig, hvorimod man gjerne kan indrømme Regjeringen Ret til ucontrolleret at bevilge Pensioner indenfor det i Finantsloven bevilgede Beløb.

Andrø: Jeg vil tillade mig nogle faa Bemærkninger med Hensyn til nogle af de Punkter, der have været under Forhandling, nærmest dog kun med Hensyn til Nødvendigheden eller Ikke-Nødvendigheden af en Udtalelse fra Landstingets Side angaaende Overskrifter paa Pensionscontoen. Det er naturligviis ikke, fordi denne Sag i og for sig kan siges at have nogen Vigtighed; thi det vil let sees, at hvad enten der bliver sagt det Eine eller det Andet, er Overskriften lige godt tiltraadt af Landstinget. Hvad der foreligger, er altsaa et reent Formspørgsmaal, men jeg troer dog, at der under dette Formspørgsmaal skjuler sig et Principspørgsmaal, som passende ved denne Leilighed kan fremhæves. Forinden jeg gaaer nærmere ind derpaa, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det formodentlig er overseet, hvad der egentlig ved den 16de Post er Gjenstand for Forhandling, saavidt jeg kan see af de foreliggende Actstykker. Naar nemlig et Mindretal foreslaaer, at Indstillingen skal udgaae, og naar Fleertallet holder paa Indstillingen, maa der ved forstaaes den Indstilling, der er gjort af Revisionen; men nu lyder denne Indstilling — Pag. 106 i Beretningen — saaledes: „Meerudgiften 35 Rd. 46 S. indstilles“. Dette maa formodentlig være en Trykfeil, idetmindste kan

jeg ikke forstaae det anderledes, thi der kan jo ikke i en Beslutning af Rigsdagen staae, at en Meerudgift indstilles. Det er, som sagt, formodentlig en Trykfeil, som jeg vil henlede Ordføreren opmærksomhed paa; dette vilde jo forresten i og for sig ikke kunne være til Hinder for, at man ved denne Behandling, naar man igrønt fandt Grund til at vedtage Indstillingen, vedtog den under Forudsætning af, at Feilen blev rettet inden den næste Behandling. Derimod vil jeg først og fremmest fremhæve, at jeg med Forundring har hørt baade Ordføreren og flere andre Talere bruge en Betegnelse, som jeg, mildest talt, maa kalde tvetydig, og som let kan give Aulebning til en temmelig farlig Misforstaaelse. Der er nemlig talt om Nødvendigheden for Rigsdagen af at efterbevilge. Det kan der slet ikke være Tale om ved Behandlingen af Statsregnskabet her. En Bevilling i den naturlige Betydning af dette Ord ved Finantsloven eller ved Til lægsbevillinger, som ifølge Sprogbrugen maae forudsættes at være indbefattede under Betænelsen „Finantslov“, kan kun stee ved en Lovgivningsact; det er kun Lovgiveren, der kan bevilge et Beløb, men han er ikke repræsenteret ved Rigsdagens to Thing alene. Der kan ikke ved Regnskabsaflæggelsen her være Tale om Andet end det simple Spørgsmaal, hvorvidt Rigsdagen vil erkjende eller ikke erkjende, at Regnskabet er rigtigt i Henhold til den bestaaende Lovgivning, altsaa hvorvidt de forskjellige Udgifter, som findes opførte paa dette Regnskab, ere afholdte forsvareligt og have Hjemmel i Finantsloven. Dette sidste Spørgsmaal kan naturligviis stille sig mere eller mindre tvivlsomt, og man kan derfor enten ligefrem betragte det som afgjort, at Hjemmelen er tilstede, eller htre en mere eller mindre stærk Tvivl, uden paa nogen Maade bestemt at ville benægte, at en saadan Hjemmel maatte kunne findes i Finantsloven. Hvis det sjældne Tilfælde skulde komme frem, at det var aldeles klart, at ingen Hjemmel fandtes i Finantsloven — selv i dette udstrakte Begreb af Finantsloven, som vi maae holde os til, indbefattende samtlige Tillægsbevillinger og andre sig til den sluttende Lov — troer jeg heller ikke, at der vilde være Tale om, at man ved